

Дани Митрополита Амфилохија: Представљена књига о оцу Луки (Анићу) - човјеку широког срца и великог духа

У оквиру манифестације „Дани Митрополита Амфилохија” синоћ, 29. октобра 2024. године, у крипти Саборног храма Христовог васкрсења у Подгорици одржано је представљање књиге „Литургијска песма града и пустиње – предавања, беседе, сећања” о почившем архимандриту Луки (Анићу), игуману Цетињског манастира и манастира Дајбабе.

О књизи су говорили Високопреосвећени Архиепископ цетињски Митрополит црногорско-приморски г. Јоаникије, Преосвећени Епископ пакрачко-славонски г. Јован, као и протојереј-ставрофор Обрен Јовановић, архијерејски намјесник херцегновски.

Током промоције књиге, у културно-умјетничком дијелу програма наступао је дјечији хор „Свети Козма Етолски” Школе вјеронауке при Саборном храму, који води вјероучитељица и хоровађа Ана Ненадић. Овој промоцији присуствовала је и сестра архимандрита Луке -Јелена Анић, као и госпођа

Марина Кусовац са Цетиња која је прочитала стихове које је посветила почившем архимандриту Луки Анићу.

Високопреосвећени Митрополит црногорско-приморски г. Јоаникије је у уводном дијелу обраћања истакао да је природно организовати вече посвећено оцу Луки у данима када се обиљежава манифестација „Дани Митрополита Амфилохија“:

„Природно је да у данима блаженопочившег Митрополита Амфилохија, који су започели отварањем изложбе иконописа прије десет дана, да имамо и вече посвећено оцу Луки (Анићу) који је толико био везан за блаженопочившег Митрополита Амфилохија још као студент, касније као монах, игуман Цетињског манастира и архимандрит манастира Дајбабе. Ја сам оца Луку упознао у манастиру Ваведење. Могао сам га упознати на Филосовском факултету јер смо студирали у истој згради, али, више волим што смо се упознали у манастиру Ваведење, јер то нас је више зближило, него студије.“

Митрополит Јоаникије се у даљем обраћању осврнуо на то вријеме када су манастир Ваведење испуњавали у највећем броју млади људи, студенти те да је међу њима отац Лука био веома запажен, бивајући личност око које су се студенти највише окупљали:

„То је било врло интересантно вријеме, врло плодно вријеме, док су у манастиру Ваведењу служили професори Богословског факултета, тадашњи јеромонаси Атанасије, Амфилохије, касније и Иринеј, преко 80% народа који је испуњавао манастир Ваведење били су студенти. Отац Лука је био веома запажен међу нама, око њега су се студенти највише окупљали. Просто он је био магнет за све, увијек насмијан, увијек предусретљив и нарочито осјетљив кад види да човјек има неку патњу или неку муку.“

Митрополит Јоаникије је нагласио да отац Лука није могао у људима да види зло, будући да је он у људима видео добро и да је заправо том врлином и најгрубља људска срца чинио благим, кротким:

„Он је просто имао огромну отвореност за људе, огромни дар за људе. Био је човјек широког срца, великог духа, велике људске топлине, а истовремено и човјек великог образовања. Ја сам својим очима гледао како човјек који је јагње кроти вукове. И како ти вукови поред оца Луке, доброга пастира, постају јагањци. Како је он то постигао? Он у човјеку просто није могао да види зло. Он је у човјеку видео добро.“

„Радује ме заиста што се овом књигом можемо одужити том великом човјеку,

великој личности, великом духовнику, нашем блаженопочившем оцу Луки“, рекао је на крају свог обраћања Високопреосвећени Митрополит црногорско-приморски г. Јоаникије.

Протојереј-ставрофор Обрен Јовановић, архијерејски намјесник херцеговски, рекао је да му причињава велику част што је имао прилику говорити о књизи која има за тему такву личност каква је отац Лука:

„Част ми је заиста да ноћас будем овдје са вама и да говорим о овој књизи која говори о нашем драгом оцу Луки. Ја сам оца Луку упознао прије 30 година, '94 и '95. године. Како је то Митрополит казао, он је она прва генерација, која је дошла са блаженопочившим Митрополитом Амфилохијем у Цетињски манастир.“

Прота Обрен је у наставку нагласио да је отац Лука био врло посебна личност благоликога лика, монашкога, освештаног лика која је преображавала људе око себе:

„Отац Лука је заиста имао неку посебност код себе. Имао је такву харизму да оне људе које никада можда не бисте могли да видите на богослужењу у Цетињском манастиру, видите са оцем Луком у његовој канцеларији, да попију кафу, да нешто попричају или да прошетају Цетињем. Он је заиста био нешто посебно, као један тако врстан интелектуалац, тако благоликога лика, монашкога, освештаног лика – харизматичан.“

Прота Обрен је дао посебан осврт на утисак и спознају након кончине оца Луке, када је, како наводи, видео у пуноћи смисла величину његове личности:

„Оно што је мени најупечатљивије јесте да постоје неки људи који живе међу нама, али често људи њих и не препознају док су живи земаљски, физички. За мене је та спознаја била откровење управо када се отац Лука упокојио 2013. године. Та вијест је погодила све нас као гром из ведре неба. Колико је људи остало тужно, ожалостљено, колико је суза и молитава произнешено?! И заиста, тада сам видео у пуноћи смисла његову величину.“

Преосвећени Епископ пакрачко-славонски г. Јован је истакао да је посебан благослов присуство Високопреосвећеног Митрополита брегалничког г. Илариона, као и Преосвећеног Епископа делчевско-каменичког г. Марка будући да је отац Лука као историчар умјетности волио Македонију, као и то да Македонија има значајну улогу у једном од његових сусрета са почившим оцем Луком:

„Владике драге, владике из нашег преисконског мјеста одакле смо сви родом духовним од Светих Кирила и Методија па Климента и Наума. Мени лично и оцу Луки то представља посебан благослов, јер је он јако као историчар умјетности волио Македонију. Македонија је имала значајну улогу у једном од мојих животних сусрета са оцем Луком.“

Владика Јован је закључио да је Оцу Луки била рођена улога да прима људе, да их воли, да их слуша:

„Он нас је све подсећао том његовом људском добротома да и сваки најгори, најтежи човјек, отвара врата свога срца на добро. Отац Лука није био игуман Цетињског манастира, он је био гостопримац Цетињског манастира и то је њему била рођена улога да прима људе, да их воли, да их слуша. Није он много мудровао, он је људе слушао и примао. То је био наш заједнички живот са оцем Луком, гдје су чудо и смијех били помијешани, такође и крст и васкрсење и љубав и бремене и ево, хвала Богу, и то је записано у овој књизи“, поручио је на крају Преосвећени Епископ пакрачко-славонски г. Јован.

Текст, фото: Борис Мусић

mitropolija.com